

Sygn. akt XI GC 1193/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Górnik

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 59 854,26 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia sześć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 3 780 zł od dnia 19 listopada 2012 roku,
- 12 142, 29 zł od dnia 30 maja 2013 roku,
- 13 506,63 zł od dnia 4 lipca 2013 roku,
- 16 445,11 zł od dnia 18 sierpnia 2013 roku,
- 5 140,79 zł od dnia 7 października 2013 roku,
- 7 517,44 zł od dnia 12 maja 2014 roku,
- 1 322 zł od dnia 17 lutego 2015 roku.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 760 zł (sześć tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1193/15

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 59 854,26 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pozwie oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż pozwana spółka dokonała w zakupie towarów znajdujących się w jej ofercie handlowej, m.in. barwników do betonu, o łącznej wartości 65 763,75 zł brutto. Po wydaniu zakupionych towarów, powódka wystawiła pozwanej faktury VAT. W wystawionych przez powódkę fakturach podany został rodzaj towaru, jego ilość, cena jednostkowa, wartość oraz sposób i termin zapłaty. Pozwana częściowo opłaciła jedną z faktur opiewającą na kwotę 11 011,49 zł (do zapłaty pozostała kwota 3 780 zł). Jednocześnie powódka naliczyła odsetki ustawowe za przeterminowane wpłaty dokonane tytułem zapłaty ww. faktury. Łączna suma odsetek z tego tytułu to 1 322,00 zł. Powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty obejmujące cenę sprzedanych towarów oraz skapitalizowane odsetki ustawowe.

Dnia 13 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W., Sąd Gospodarczy XVI Wydział Gospodarczy, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki.

Dnia 8 czerwca 2015 roku pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, że dołączone do pozwu faktury nie zawierają podpisów osoby upoważnionej do reprezentacji pozwanej (po stronie pozwanej są tylko dwa podpisy na fakturach, ale nieczytelne i nie ma załączonych upoważnień), przeto strona powodowa nie udowodniła, że przedmiotowa umowa została zawarta, a następnie zrealizowana. Następnie wskazała, że odsetki z zwłokę zostały wskazane w nieprawidłowej wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka zawarła z pozwaną umowę sprzedaży towarów znajdujących się w ofercie handlowej powódki, m.in. barwników do betonów, na łączną kwotę 65 763,75 zł brutto. Po wydaniu zakupionych towarów powódka wystawiła pozwanej następujące faktury VAT: z dnia 19 października 2012 roku na kwotę 11 011,49 zł, dnia 29 kwietnia 2013 roku na kwotę 12 142,29 zł, dnia 3 czerwca 2013 roku na kwotę 13 506,63 zł, dnia 18 lipca 2013 roku na kwotę 16 445,11 zł, dnia 6 września na kwotę 5 140,79 zł oraz dnia 11 kwietnia 2014 roku na kwotę 7 517,44 zł. Wszystkie zamówione i zakupione towary zostały dostarczone pozwanej. Strona pozwana nie kwestionowała zasadności wystawienia faktur ani istnienia umowy.

Dowód:

-zeznania I. Ż., k. 115-116;

-faktury VAT, k. 25-30;

-dowody wydania towaru, k. 97-101.

Pismem z dnia 27 października 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 61 752,26 złotych w terminie do dnia 3 listopada 2014 roku. Wezwanie to zostało odebrane przez pozwaną w dniu 31 października 2014 roku.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia, k. 31-32.

Pozwana częściowo opłaciła fakturę na kwotę 11 011,49 zł w ten sposób, że dnia 8 lipca 2013 roku wpłaciła kwotę 373,04 zł, dnia 17 września 2013 roku kwotę 638,45 zł, dnia 2 października 2013 roku kwotę 3 000 zł, dnia 2 stycznia 2015 roku kwotę 1 000 zł oraz dnia 12 stycznia 2015 roku kwotę 2 220 zł.

Dowód:

-dowody wpłat, k. 105-109

Sąd zważył, co następuje.

Powód roszczenie wywodził z normy art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę, domagając się realnego wykonania obowiązania przez kupującego, zapłaty ceny, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

Pozwany z złożonym w sprzecznie podniósł, że strona powodowa, mimo ciążącemu na niej obowiązku, nie wykazała istnienia roszczenia. Już sama treść sprzeciwu jest lakoniczna treść i brak w niej twierdzeń faktycznych co wskazuje, iż pozwany w istocie nie kwestionował roszczenia, a jedynie próbował odroczyć termin płatności. Zaznaczyć także należy, iż pozwany nie wyjaśnił z jakich powodów płacił nienależne rzekomo faktury

Niezależnie od powyższego powód przedstawił dowody, które Sąd ocenił jako wystarczające do wykazania roszczenia, zwłaszcza w świetle postawy pozwanego, który nigdy nie kwestionował swojej odpowiedzialności, nie składał reklamacji co do ilości towaru a nadto dokonywał częściowych płatności.

Istotnie, jak wskazała strona pozwana, faktury VAT mają walor dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.) i mogą jedynie dowodzić, że osoba, które ją podpisała, złożyła oświadczenie w nich zawarte. Należy jednak mieć na względzie, iż faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie.

Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń. Często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie. W niniejszej sprawie przedstawione dowody uprawniają na gruncie art. 231 k.p.c. do wysnucia wniosku, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Zławszcza w świetle pozostałego materiału dowodowego – dokumentów dostawy towaru oraz zeznań świadka. I tak, świadek I. Ż. jednoznacznie wskazał, że wszystkie zamówione towary zostały dostarczone do pozwanej. Nadto wskazał, że pozwana nie kwestionowała zasadności ich wystawienia ani wysokości. Co więcej, do akt powódka dołączyła wezwanie do zapłaty należności, z dowodem jego doręczenia pozwanej. Pozwany natomiast nigdy nie zakwestionowała istnienia należności. Zdaniem tut. Sądu racjonalnie działający przedsiębiorca podejmuje kroki w celu wyjaśnienia dlaczego obciążono go fakturami za niezamówiony towar. Brak jakiegokolwiek korespondencji w tym zakresie świadczy jednoznacznie o tym, iż pozwana zamówiła towar, następnie go otrzymała, a w chwili obecnej próbuje uniknąć obowiązku zapłaty.

Nadto, w ocenie tut. Sądu powódka wykazała zawarcie, a następnie realizację umowy poprzez przedstawienie dowodów WZ. Dowody te potwierdziły okoliczności dostarczenia zamówionych towarów pozwanej. Nie zostały nadto przez stronę zakwestionowane.

Niezasadny okazał się zarzut przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 554 k.c. roszczenia z umowy sprzedaży przedawniają się z upływem 2 lat. Mając na uwadze termin płatności wskazany na fakturach oraz niewykazanie przez pozwanego, by umówiony termin płatności był krótszy, uznać należy, iż jedynie co do sprzedaży opisanej fakturą (...) powództwo zostało wytoczone po upływie 2 lat. Mając jednak na uwadze, iż pozwana dokonywała częściowych wpłat na te właśnie fakturę, nigdy nie kwestionując pozostałej jej części, wpłaty te należy uznać za dorozumiane uznanie roszczenia przerywające bieg terminu przedawnienia (art. 124 k.c.). Co więcej, sposób działania pozwanej pozostającej z powodem w stałych stosunkach gospodarczych – polegając na dokonywaniu częściowych wpłat bez zakwestionowania reszty należności, pozostawianiu pracowników powoda w poczuciu, że brak płatności jest przejściowy i jednocześnie nawiązywaniu dalszych relacji handlowych, w ocenie Sądu powoduje, iż zgłaszanie zarzutu przedawnienia w tym zakresie pozostaje w sprzeczności z zasadami uczciwości kupieckiej i lojalności handlowej. Jako takie, zgodnie z treścią art. 5 k.c. nie może znajdować ochrony prawnej. Konstrukcja nadużycia prawa może

być stosowana wobec wszystkich podmiotów, także przedsiębiorców w relacjach z ich partnerami w działalności gospodarczej (wyr. SN z dnia 26 listopada 2004 r., I CK 279/04, Lex nr 277859; oraz uzasadnienie wyr. SN z dnia 12 lutego 2010 r., I CSK 357/09, Lex nr 583729, Z. współzycia społecznego wykazują w związku z tym swoiste cechy, charakterystyczne dla poszczególnych rodzajów tych podmiotów. W szczególności dotyczy to "rzetelności kupieckiej", odnoszącej się do wszystkich przedsiębiorców zarówno będącymi osobami fizycznymi, jak i należącymi do innych grup podmiotów (por. także wyr. SN z dnia 16 grudnia 2009 r., I CSK 162/09, OSP 2011, z. 1 poz. 11). W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż zastosowanie art. 5 k.c. obejmuje również podniesienia zarzutu przedawnienia, przy czym może on być stosowany jedynie w wyjątkowych okolicznościach niemniej wyjątkowość ta może być związana z przyczynami dotyczącymi dłużnika, ale także osoby dochodzącej roszczenia. Za zastosowaniem art. 5 k.c. mogą w szczególności przemawiać leżące po stronie zobowiązanego przyczyny opóźnienia w dochodzeniu roszczenia, np. zachowanie zobowiązanego polegające na wywołaniu u uprawnionego przekonania o dobrowolnym zadośćuczynieniu roszczeniu. Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego do zastosowania tego przepisu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym. (orzeczenie SN z dnia 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSP 1968, z. 10, poz. 210).

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 kc stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości powodowi należne są odsetki od dnia następnego po wskazanym przez niego terminie do zapłaty należności. Także termin płatności oraz daty dokonania kolejnych wpłat nie był kwestionowany, tym samym powództwo w zakresie żądania odsetek było w całości zasadne.

Mając na uwadze poczynione rozważania i ustalenia Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Pozwany przegrał proces w całości i obowiązana jest do zwrotu powodowi celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.). Na koszty te składa się opłata od pozwu ustalona zgodnie z treścią ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) w wysokości 3143 zł, wynagrodzenie radcy prawnego ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) w kwocie 3600 złotych oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu
3. Z apelacją lub za 30 dni